

komster og aftaler m.v., tager sigte på et regulere pengeinstitutternes indtjening.

Lovens *gyldighedsperiode* er fastsat i § 11, hvor det bestemmes, at loven træder i kraft 1. april 1975 og udløber 31. marts 1977, medmindre den forinden er ophævet ved kongelig anordning. Forslag om revision af loven skal iflg. § 12 fremsættes for folketinget senest den 1. februar 1976.

Ifølge § 1 må de af loven omfattede virksomheder ikke i lovens gyldighedsperiode beregne sig højere *rentemarginal* end den, det pågældende pengeinstitut i *gennemsnit* har beregnet sig for regnskabsårene 1972, 1973 og 1974 (basisperioden).

I lovens § 2 defineres *rentemarginalen* som forskellen mellem den gennemsnitlige ud- og indlånsrente. Beregningsmåden herfor er fastsat i paragraffens tekst.

I § 3 fastsættes, at uanset § 1 kan pengeinstitutter, der i det sidste regnskabsår i basisperioden har haft en *lavere rentemarginal end 5,5 pct.*, opretholde denne.

Kapitel II henlægger *administrationen* til tilsynet med banker og sparekasser, og kapitel III indeholder *straffebestemmelserne*.

Af handelsministerens fremsættelse fremgår baggrunden for lovforslaget:

„I forbindelse med den regulering af lønindkomster og erhvervslivets avancer, som regeringen nu søger gennemført som led i bestræbelserne på at stabilisere den økonomiske situation, finder regeringen det naturligt også at gribe regulerende ind over for pengeinstitutternes indtjening.

For pengeinstitutternes vedkommende er forskellen mellem ind- og udlånsrenten, den såkaldte *rentemarginal*, det begreb, som bedst modsvarer den bruttoavance, som for det øvrige erhvervsliv lægges til grund ved reguleringen af indkomsterne. En regulering af pengeinstitutternes *rentemarginal* forekommer derfor at danne det naturlige udgangspunkt for en regulering af pengeinstitutternes indtjening.

Fordelen ved at anvende *rentemarginalen* som reguleringsinstrument er først og fremmest, at det herved kan overlades til det enkelte pengeinstitut selv at bestemme sammensætningen af såvel udlåns- som indlånsrentesatserne. Herved griber man ikke nær så stærkt ind i pengeinstitutternes konkurrenceforhold, som f. eks. ved en regulering alene ved en nedsættelse af udlånsrenten, idet en sådan regulering i særlig grad kunne ramme de mere risikobetonede — og dermed relativt højt forrentede — udlån. . . “